

Оце другий тиждень оспівуємо Пресвяту Богоматір, краплина за краплиною черпаючи з бездонної чаші її Таїнства. Прославляємо ту, яка своєю вірою розцвіла запашним цвітом для Господа. Глибина любові якої Воплочується, та всіх провадить нас до неба. Пропоную і нам сьогодні розважити над празником Введення Пречистої діви до єрусалимської святині. Як чуємо у литійних стихирах свята, ця подія стає надзвичайною у житті ще юної Марії, адже первосвященник вводить її у Свята Святих, куди і сам входив лише раз на рік і то не без крові. Ця кров дня покути була жертвою народу для свого очищення, натомість первосвященник пророчо заповідає Марію, як найдорожчий дарунок людства для свого Спасителя. Це введення у Свята Святих має глибоке символічне наповнення. Адже з Біблійної історії знаємо, про те, що Ковчег Завіту зроблений Ізраїльським народом ще в пустині був знаком присутності бога серед свого народу. Натомість з марії приходить сам Благодатний. Цей Ковчег, втрачений в часі Вавилонського полону і вже у відновленому храмі за часів Езри і Неємії Свята Святих була порожньою. Та у цей день Святиня, що поміщала в собі прообраз, в особі Марії осягає сповнення. Молитвою і постом вона золотила своє лоно та серце для прийняття Царя Господа. З Писання знаємо, що Кивот поміщав в собі Скрежалі Завіту, тоді як в лоні Діви поміщається саме Слово Боже, що промовляло до Мойсея на Синаї. У кивоті був знак Сторозавітного священства, розквітлий жезл Аарона, та Діва стає світлицею для Святого. В Ковчезі манна пустині, у Діві ж Христос, що тілом і кровю Своєю дарує нам Едемське богоспівкування.

Свята Церква споглядаючи, це таїнство Марії, устами Отців Ефезького собору надає їй титул "Богородиці". Церква так велично прославляє Марію, не щоб творіння славити на рівні із Творцем, а лиш тому, що із творіння мисудимо про велич і красоту Творця (Григорій Богослов). Марія є Богородицею, бо народжений від неї є істиним Богом. Але як же ж нам розуміти це родження?

Ми знаємо про вічне родження Сина від Отця (що і сповідуємо у "Символі віри") натомість в цьому, як зазначає ап. Павло ради нашого спасіння Син Божий поселюється в утробу Дівита від неї воплочується.

Цим титулом Церква потверджує вагомий Христологічний догмат про дві природи у Христі. Євангелист Матей та ап. Павло (Гал. 4) зазначає, що Син єдинородний родився від Діви, але не через діву. Цей вислів, що поміщений і в нашому свовідуванні віри є досить вагомим адже підкреслює повноту людської природи у Христі. Христос не з неба сходить з якимось (обоженим до не впізнанності) тілом, і не проходить через лоно Діви наче через канал (Іван Дамаскин), але у ній приймає єдиносущне нам тіло. Він не поселюється в уже зачатого у лоні Марії Ісуса, алн сам дає початок своєму тілу і стає

його Особою.

Щодо Божественної природи Христа, то в цьому значенні здійснюється мета путіводительства Марії (що підкреслена у сх. іконографії), оскільки іменуючи її Богоматір'ю приходимо до споглядання того, кого вона народила, а це досконалий Бог.

Сповідування Марії Богородицею належить до спасительних догматів, адже альтернатива запропонована злочестивим Несторієм іменування Марії "Христородицею" не проводить до сповідування у Родженому від неї Богочоловіка. Чому? Адже Христом (що озн. "помазаний") у СЗ може бути названий наприклад цар Давид і первосвященник Аарон. Оскільки поставлення у ці служіння здійснювалося через обряд помазання миром. Тому і ті від кого вони народилися. тобто їх матері могли іменуватися Христородицями. Хитрість Несторія заключалася в тому, щоб через приниження слави і честі тієї, що нею перевищила усе творіння знеславити й Того хто від Марії, тобто Христа Господа. Адже якщо Марія не істина богоматір то Христос не істиний Бог.

Саме тому цей титул Марії "Богоматір" є і запорукою нашого спасіння. Адже сотеріологічний гімн св. атанасія "не прийняте не спасенне" можна перефразувати і такими словами "все прийняте Христом - спасенне". Тому в Богоматеринстві Маріїміститься наше спасіння, адже упаланаша природа та поневолена оковами гріха спасенна нині, бо у лоні Марії прийнята Сином Божим.

Тому, якщо Марія не богородиця каже Іван Дамаскин, немає мети Воплочення. Адже тоді б роджений від неї нічим не відрізнявся від нас і був б таким рабом впалої природи які ми. Натомість Марія Богородиця, бо породила не просто чоловіка, а істиного Бога, не просто Бога, але Бога воплощеного.

Отже браття бачимо, що підставу слави Марії Церква опирає не в ній самій. Адже і Кивот та храм є цінними не самим фактом, що вони є такими, а тим Хто в ньому перебуває. Подібно є і в нашому житті наш зовнішній іміджнічого не вартий, якщо серце не скріплене вірою та не палає любовю. Тому дорогі Брати заохочую вас і себе наповнювати кивот свого серця подібно Богоматері, яка золотила його молитвою і постом у своєму Введенні, послухом і покорою у Благовіщенні та чистотою Різдва. Щоб в часі достойно прийняти дар священства, який вище понад усе людське настільки, наскільки небо вище над землею (Іван Золотоустий).

А Бог Отець силою Сина Свого та благодаттю Св. Духа нехай наповнює життя ваше вірою, надією та любовю завжди нині і повсякчас і навіки віків Амінь!

(бр. Роман Назар, травень 2012 р.Б.)